

heller ikke behøve at tilbagefalde i det høie Things Minde, at flere Gange er en saadan Lov bleven vedtagen af dette Thing, men at dens Skæbne, naar den kom til det andet Thing, idetmindste sidste Gang — om jeg ikke feiler — var den, at den blev lagt hen i Laushed. Det var kun disse faa Bemærkninger, som jeg i dette Dieblil finder mig foranlediget til at fremsætte, navnlig for at indbegaa den Paastand, som gjentagne Gange er fremkommen fra det ærebe Medlem fra Helsingør baade under Sagens 1ste Behandling og nu idag, at det skulde være en Pligt for Folkethinget at anlægge Rigsretssag i alle saadanne Tilfælde, hvor Folkethinget enten maatte have Vished eller ialfald Formodning om, at der var Noget at udsætte paa Ministrenes Embedsførelse, hvad enten er saadan Udsættelse maatte være af en meget betydelig eller af en mindre betydelig Beskaffenhed. I intet af disse Tilfælde paaligger der Folkethinget en saadan Pligt — det var kun dette, jeg vilde hørde.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Der er et af de Forslag, som Udvalgets Flertal har stillet, der vedkommer mit Budget, nemlig Forslaget under Nr. 5, som gaar ud paa, at de 5,500 Kr., som ere forlangte til den Kommission, der er nebsat, for at tage Forholdene ved Frederiks Hospital og Selskabs- og Pleiestiftelsen under Overveielse, skulle udgaa. Grunden, hvorfor Udvalgets Flertal har stillet dette Forslag, er angivet at være den, at Ministeren har nebsat denne Kommission og givet Bemyndigelse til at afholde denne Udgift uden iforveien at begjære Rigsdagens Samtykke dertil. Det Spørgsmaal, som her foreligger, er det, om Statskassen eller om Stiftelserne skulle afholde Udgifterne. Endnu ere disse Udgifter ikke udbetalte af Statskassen. Det er altsaa en ligefrem Bevilling, som søges, for ikke at gjøre Underbalancen ved disse Stiftelser større, end den allerede er. Kommissionen blev nebsat ifjor den 9de April, samtidig med at 3die Behandling af Finantsloven fandt Sted her i Thinget. Det var dengang for sent at forlange Udgiften bevilget, og det var dengang umuligt at beregne, at Udgiften vilde blive saa stor, som det nu har viist sig, at den er bleven. Jeg gik ud fra, at Udgiften vilde have været betydelig mindre, end den har viist sig at være. Kommissionen blev nebsat paa Grund af, at det lidt efter lidt var blevet en almindelig anerkjendt Sag, at Frederiks Hospital ikke længer svarede til Livens Fordringer, men at der kunde være Spørgsmaal om enten at foretage en Ombygning paa den Plads, som Hospitalet eier, eller at bortselge denne Plads og flytte Hospitalet et andet Sted hen. Dette var det ene af de Spørgsmaal, som Kommissionen sik til Behømmelse. Desuden var det gaaet op for Administrationen, at den hidtilvæ-

rende Bestyrelsesmaade af disse Stiftelser ikke var den heldigste, men at den kollegiale Bestyrelsesmaade hensigtsmæssigst kunde afløses af en anden, og ogsaa dette Spørgsmaal skulde Kommissionen tage under Overveielse. Begge disse Spørgsmaal, særlig det første, have jo længe været under Overveielse. De have været under Overveielse her i Folkethinget tidligere; de have været under Overveielse ifjor ved en Interpellation i det andet Thing, og de have ogsaa været omtalte i Pressen. Jeg betragtede det derfor som en Pligt, der paahvilede mig, at faae denne Sag nyere undersøgt. Derfor blev Kommissionen nebsat, og da den først var bleven nebsat, blev den naturligvis bemyndiget til til sin Tid at indsende Regning over de Udgifter, som maatte løbe paa; det kunde jo ikke undgaaes. Spørgsmaalet er som sagt ikke dette, om disse Udgifter skulle henvises til Statsrevisionen eller ikke, men Spørgsmaalet er simpelthen dette, om man vil bevilge dem af Statskassen, eller om man vil have, at Stiftelserne skulle afholde dem selv. Jeg tror efter Uttringer, som saaldt i Udvalget, da jeg var tilstede der, at Udvalget maasse har opfattet det paa den anden Maade, saaledes at Meningen var, at disse Udgifter allerede vare afholdte af Statskassen, og at det kun var en Decharge, her forlangtes. Men Sagen er ikke den. Hvis man ikke her vil bevilge dem af Statskassen, ville de være at afholde af Stiftelserne selv. Denne Oplysning har jeg fundet mig foranlediget til at give. Selv om Summen idag efter Udvalgets Flertals Indstilling skulde blive forkastet, vil jeg tillade mig at fremkomme med Begjæring derom til 3die Behandling, for at Thinget og da ogsaa det ærebe Udvalg kan tage Sagen under fornyet Overveielse. Jeg tror at være i god Overensstemmelse med hele Rigsdagen deri, at jeg har ladet denne Kommission nebsætte, og det forekommer mig derfor noget ubilligt ligeoverfor Stiftelserne, at de skulle lide under de mindre heldige Finantslovforhold — om jeg maa udtrykke mig saaledes — som vare tilstede her ifjor Foraar.

Berg: Jeg skal tale saa sagte, som det efter Omstændighederne er mig muligt, for ikke at forstyrre den tause Ro, jeg vil ikke sige Slummer, hvori det høie Thing befinder sig under denne Debat; men jeg har dog ønsket at give den Følelse Udtryk, under hvilken jeg hidtil har hørt denne Debat og læst det Afstykke, som er affattet af den ærebe Ordfører. Jeg er gammel nok til nogie at mindes Meget af, hvad der foregik umiddelbart før og i 1848, og jeg er ikke uden Kjendskab til Opfattelsen af Skattebevillingsretten fra 1848 til Dato. Naar man imidlertid sammenligner da og nu, skulde man næsten tro, at det var en Drøm, som ingen Virkelighed havde til Baggrund, en Drøm om, at Folket gennem sin Repræsentation